

2020. május 17. Hittel kilépni Krisztussal

Lekció: Máté 14:22-33

Textus: „Bizony, bizony, mondom nektek: aki hisz énbennem, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén megteszi, sőt ezeknél nagyobbakat is tesz.” (János 14:12)

Érezted már azt, hogy félsz, egyedül vagy, elhagyatottan a nehézségekben, a megpróbáltatások, a kísértések között? Úgy érezted, hogy még Isten is elhagyott, és nem volt senki, akiben bízhattál volna, aki segítene. Minden úgy összekuszálódott körülötted, az élet vihara ide-oda dobált, a nehézségek hullámai átcsaptak a fejed fölött és nem volt kiút. Ilyen helyzetekben úgy érezzük, mintha csapdába esnénk, egy mély verembe, ahonnan nincs menekvés, szabadulás és nem találunk okot arra, hogy reménykedjünk.

A mai történetünkben valami hasonlóval találkozunk. Az Úr Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy hajózzanak át a túlsó partra, éjszaka. Ezalatt Ő felment a hegyre imádkozni. Mialatt a tanítványok hajóztak nagy vihar támadt. A hullámok elkezdtek ide-oda dobálni a hajót, ami már-már kezdett süllyedni. Körülöttük csak a sötétség, alattuk a mélység. A tanítványok féltek, egyedül voltak a veszedelemben.

Amint kitört a vihar és a hullámok összecsaptak a fejük fölött a tanítványok rögtön elfelejtkeztek Jézusról. De ez velünk is megtörténhet, mert, amikor nehézségek és megpróbáltatások között vagyunk, akkor legtöbbször mit teszünk? Mi is elfeledkezünk Jézusról és a körülményekre figyelünk. A nehézségekre koncentrálunk, arra, hogy hogyan tudnánk megoldani a dolgokat, hogyan tudnánk kikerülni a mély veremből. Sokszor nem az jut először eszünkbe, hogy Jézusra bízunk magunkat, hanem próbáljuk túl élni a dolgokat a nehéz körülmények között és igyekszünk a saját megoldásunkat megtalálni a problémákra.

Hol van mindeközben Jézus? Ő fenn van a hegyen, de nem tétlen, hanem imádkozik. Azokért imádkozik, akik ott lenn vannak, akik a viharral és a hullámokkal küzdenek.

Jézus azonban nem marad fenn a hegyen. Eljön a pillanat, amikor lejön a tanítványaihoz. Jön és cselekszik, hihetetlen és csodás módon. Az Úr a vízen járva közeledik azért, hogy találkozzon a halálra rémült tanítványival.

Az élet hullámainak robaja közepette, amikor úgy érezzük, nincs kiút, egyszercsak felhangzik a hang: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!” (27.v.) Ezt a bátorítást hallották a tanítványok is, akik megrettennek a vízen feléjük közeledő Jézus láttán. Krisztus jött feléjük, hogy találkozzon velük a sötétségben, a veszélyben. Mekkora megkönnyebbülés lehetett nekik, hallani Jézus hangját. Sőt, Péter bátorságot vett önmagán és felkiáltott: „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy menjek oda hozzád a vízen.” (28.v.)

A döbbenetes az, hogy valami hasonló a mi életünkben is megtörténhet. Amikor elviselhetetlennek és elhordozhatatlannak tűnik minden, akkor Jézus szól hozzánk, felhangzik a Megváltó szava: „Én vagyok, ne féljete. Tudjátok meg, hogy az élet tengere

az én hatalmam alá van rendelve. Életek hajója pedig az én kezemben van. Bízatok bennem, én vagyok, ne féljétek!”

Amikor Péter meglátta az Urat, hozzá akart menni. Ugyanazt akarta tenni, amit Jézus, ő is a vízen akart járni. Az Úr Jézus pedig azt mondta neki: „*Jöjj.*” (29.v.) Tudjátok, Péter az életét kockáztatta azzal, hogy kilépett a háborgó tengerre. De tudott egy fontos dolgot: azt, hogy **az Úr ott van előtte.**

A 2011-es év életem egyik legnehezebb éve volt. Úgy éreztem, hogy minden összeomlik körülöttem. Olyan vihar tombolt az életkörülményeimben, amit nem tudtam emberi erővel kontrollálni. Lelkileg teljesen össze voltam törve a negatív történések miatt. 2011. nyarán elkezdtem olvasni egy könyvet, melynek címe: *If You Want To Walk On Water You've Got To Get Out of the Boat.* Amit így fordíthatunk magyarra: „*Ha vízen akarsz járni, akkor ki kell szállnod a hajból.*” A könyv szerzője John Ortberg a Kaliforniai Menlo Park Presbiteriánus templom lelkipásztora, akit mélységesen tisztetek és szeretek. Sok áldást kaptam már a tanításain és könyvein keresztül.

Ezt a könyvet Isten hatalmasan felhasználta az életemben. Olyan hitlépésekre készítetett Ortberg lelkipásztor könyvében keresztül az Úr, amit akkor még nem is fogtam fel, csak később értettem meg, hogy milyen áldás volt számomra a tanítása. Könyvében egyrészt a hitlépés fontosságát hangsúlyozza, amit akkor nekem igen nehéz volt megtenni. Ráadásul a sokszor elviselhetetlennek tűnő körülmények is visszahúzó erőnek számítottak. Nem volt mit tennem az Úrra hagyatkoztam és vártam. Egy idő után elhozta a szabadulást. Azonban a szabaduláshoz kockáztatnom kellett. Nem tudtam, hogyan fog elsülni a dolog, de óriási rizikót kellett vállalnom hitben. De utána olyan áldások folyamatai indultak el az életemben, amik a mai napig örömet és felszabadulást hoznak az életembe és a családom életébe. Ezeknek a kis és nagy hitlépéseknek köszönhetően számunkra 2012 a csodák éve volt.

Talán ma Jézus téged is arra bátorít, hogy kockáztass, vállalj rizikót abban, amit Ő mutat neked, máskülönben soha nem fogsz igazán Őfelé irányuló, Őt követő, gyümölcsöző és hitben növekvő életet élni. Az, hogy Jézus felé mész, azt mutatja, hogy Őt követve haladsz előre. Nézd meg, mit tett Péter. Kilépett a hajóból, és mindaddig, amíg Krisztusra szegezte a tekintetét és nem a hullámokra, a körülményekre, addig képes volt a vízen járni. És ez egy csoda volt!

Jézus ma azt mondja: „*Bízatok, én vagyok, ne féljétek! Legyetek erősek, én ki tudom nyújtani kezemet felétek, hogy segítsek.*” Krisztus képes ezt megtenni mind a te, mind pedig az én életemben. Ámen.

Szeretettel Krisztusban:
Ft. dr. Krasznai Csaba
lelkipásztor